

stod ikke i Forslaget. Af disse Forandringer foretoges Nr. 1—4 i Landstinget, Nr. 5 i Folketinget.

Om Behandlingen iøvrigt bemærkes: Det siges i Landstingsudvalgets Betænkning, at hele Udvalget er enigt i, at der bør være tvungen Afløsning af Tienden. Fremdeles, at et Flertal kan tiltræde Lovforslagets Bestemmelser om Fastsættelsen af Vederlaget til 25 Gange et Aars Tiende. Ligeledes tiltræder Flertallet Tanken om, at Tiendeejerne fyldestgøres gennem 4 pCt. Tiendebanksobligationer. „Det ligger klart for Dagen“ — hedder det i Flertallets Betænkning — „efter de Kurser, som vore Statspapirer nu have, at hvis Staten vilde skaffe Penge ved direkte Statslaan og udbetale Tiendeejerne deres Afløsningssummer kontant, medens Tiendeyderne vedbleve at betale deres skyldige Ydelse af 4 pCt. Rente og $\frac{1}{2}$ pCt. Afdrag, vilde den hele Afløsning blive en betydelig mindre Byrde for Statskassen“. Flertallet nærer dog Betænkkelighed ved at paalægge Finansministeren at optage saadant Statslaan nu straks og indskrænker sig derfor til at foreslaa, at der gives Finansministeren en Bemyndigelse i saa Henseende, ikke en Forpligtelse (jfr. Nr. 3). Da der imidlertid efter et andet Ændringsforslag af Flertallet (ovfr. Nr. 1) først skal begyndes paa Afløsning fra 1. Januar 1908, bliver der altsaa tidligst Tale om at optage Statslaan til den Tid. — Et Mindretal (Højre) har i Udvalget modsat sig den oven for pag. 58 under Nr. 4 nævnte Bestemmelse i Forslaget, hvorefter en eventuel Konvertering af Tiendebankobligationerne vilde kunne komme Tiendeyderne og ikke Statskassen til gode, og hertil sluttede sig Reedtz-Thott og Tesdorpf. Saavel Ministeren som Udvalgets øvrige Medlemmer gik derefter med til den oven for anførte Forandring paa dette Punkt. Fire Medlemmer af dette Mindretal (nemlig P. G. C. Jensen, Juul-Rysensteen, Pagh og Tolderlund) finde fremdeles den af Regeringen foreslaaede Tiendeafløsningsbank overflødig og unyttig, ligesom den er kostbar. De foreslaa Bestemmelserne om Banken fjernede og Afløsningen ordnet paa følgende Maade: Staten bør direkte optræde som Mellemmand mellem Tiendeydere og Tiendeejere. De Afløsningssummer, som Tiendeyderne skulle udrede, skulle tilfalde Statskassen, som følgelig oppebærer den halvaarlige Ydelse af $2\frac{1}{4}$ pCt. i $55\frac{1}{2}$ Aar. Derimod udbetaler Statskassen til Tiendeejerne *kontant* det fulde dem for Afløsningen tilkommende Beløb, efterhaanden som Afløsningen træder i Kraft. For at gøre dette maa Staten optage et Laan, hvad der kan gøres i Øjeblikket med saa stor en Fordeel for Staten, at dens Tilskud efter Lovforslaget vilde blive ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. mindre om Aaret, og paa den anden Side uden at et saadant Laan i mindste Maade vilde skade den danske Stats Kredit. Bemeldte 4 Medlemmer kunne dog ikke